

РЕШЕНИЕ

№ 4954

гр. София, 06.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **13273** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, във вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. Ш. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], без регистриран постоянен/настоящ адрес в Република България, срещу Решение № 184Х/27.11.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната подадената от него последваща молба с вх. № КП-01-7958/13.11.2025 г. до производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се твърдят допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, с оглед обстоятелството, че административният орган е формирал отказ по същество, вместо да се ограничи до преценяване на допустимостта на подадената молба, а именно- дали в същата са изложени нови елементи и обстоятелства .

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изложените доводи, като намира, че интервюиращият орган е иззел функциите на ДАБ, в чието последващо производство е дължимо разглеждане на ситуацията в С. и развитието на военните действия.

Ответникът - интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Намира, че административният орган не е превишил правомощията си и е съобразил чл.76а вр. чл.13, ал.2 от ЗУБ и чл.76б. Посочва, че извършеният в оспореното решение анализ извежда, че жалбоподателят не е засегнат от твърдените в молбата насилия от новото правителство в страната по произход и няма реална заплахата за него. Обсъдена е политическата обстановка, в това число притесненията на кандидата

относно присъединяването му към армията.

Административен съд София - град, III отделение, 10 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство, приключило с оспореното решение, е образувано по молба с рег. № УП-53556/13.11.2025г. на Х. Ш. А. за предоставяне на международна закрила, преценена като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното административно производство по предоставяне на международна закрила на чужденеца е приключило с влязло в законна сила (потвърдено по съдебен ред) отрицателно решение на председателя на ДАБ при МС.

Първоначалната международна закрила е била заявена на 30.07.2024г. Кандидатът е регистриран като Х. Ш. А., [дата на раждане] в С., гражданин на С., с адрес А. А., [населено място], с етническа принадлежност кюрд и религия мюсюлманин сунит, семейно положение-женен. На 02.09.2024 г. е проведено интервю с г-н А., при което той е заявил, че е напуснал С. нелегално на 19.07.2024 г. заедно със съпругата и децата си, като преминали в Т.. Останал там няколко дни, след което влязъл нелегално в България на 26.07.2024г. през зелена граница с други сирийци и се предал на полицията. Съпругата и трите му деца останали в Т., поради финансови проблеми и поради трудния път за Европа. Бил роден и живял в [населено място], на 15 км от [населено място] Не бил арестуван или осъждан, не е имал проблеми заради изповядваната религия или етническата си принадлежност. Не сочи да е имал проблеми с официалните власти в С., не членувал в политически партии, не участвал в религиозни организации, спрямо него не било оказвано насилие, нито отправяни заплахи. Имал начално образование, работил като общ работник в строителството и се занимавал със земеделие. Не бил отбил военна служба. Напуснал С. заради войната и лошия живот. Обяснява за водените военни действия между свободната армия и турската армия. Описва икономическото положение като много лошо, водещо до затруднения да изхранва семейството си. Посочил е, че няма достатъчно работа, вода и ток редовно, поради което е решил да напусне страната, за да потърси по-добро място за живот за него и семейството му в Европа. Родното му място се контролирало от кюрдската армия. Не бил виждал сражения, но чувал звукът на бомби, падащи далеч без конкретизация на място и дали е имало пострадали хора, като уточнява също, че в тяхното село нямало сражения и бомбардировки. Подал е молба за международна закрила в България, тъй като била първата страна в ЕС, където се спазвали човешките права, искал да живее тук мирно и спокойно и да се събере със семейството си.

На 27.09.2024г. е постъпило становище от директора на Специализирана дирекция „Миграция“ - Държавна агенция „Национална сигурност“, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на Х. Ш. А., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

По подробно изложени съображения с Решение № 10741/11.10.2024г. председателят на ДАБ при МС отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на г-н Х. Ш. А.. По жалба на последния административният акт е преминал съдебна проверка и потвърден (Решение № 5034 от 25.11.2024г. по адм. дело 1077/2024г. на АС Хасково и Решение № 10133/21.10.2025г. по адм. дело 707/2025г.)

На 13.11.2025г. Х. Ш. А. подава последваща молба за закрила с рег. № УП 53556 на РПЦ – Х. /л.73/, с аргумент, че са налице нови и съществени обстоятелства, които сериозно влошават положението в С. и че в периода юни-ноември 2025г. страната е във фаза на ескалация на гражданската война, белязана от безогледно насилие. Цитирани са сведения на Human Right

Watch от 23.09.2025г., Amnesty International, Relifwед от септември 2025г., SNHR от 01.10.2025г. и 02.11.2025г., ВКБООН от февруари 2025г., У. от януари 2025.

В молбата се посочва, че цялостната обстановка по линия на сигурността в С. е нестабилна, няма перспективи за нейното подобрене, като са цитирани разнородни случаи на агресия и насилие от региона, където е местоживеенето на молителя, в това число обстрели, въздушни удари и атентати с жертви и разрушения, с посочване, че международните хуманитарни организации по предоставени от тях данни, не могат да задоволят основните потребности на огромното население на С..

В заключение молителят е посочил, че тъй като е живял в зона с активен военен конфликт, бил е обект на постоянно и безогледно насилие и доколкото конфликтът в страната става все по тежък с оглед ескалация на арести, сблъсъци и израелски атаки, следва да се счита, че той ще бъде изложен на посегателства при евентуалното му връщане в държавата по произход. При подаване на молбата са представени справки за положението в районите на Д. А. и Х., заявление за достъп до обществена информация и отговор на МВнР, множество статии за актуалната обстановка в С., публикувани в различни информационни източници.

След анализ на установените в административното производство факти и обстоятелства с обжалваното в настоящето производство Решение № 184Х от 27.11.2025г. /л.14/ интервюиращият орган при ДАБ-МС е приел, че молбата на Х. Ш. А. не следва да бъде допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Органът е счел, че не се обуславят новонастъпили обстоятелства за личното положение или относно държавата по произход на молителя като основание за допускане на ново производство по предоставяне на международна закрила. Органът не е оспорил, че от представената публична информация от молителя са налице разнородни данни за агресия и насилие в определени райони на страната, но е отрекъл те да могат да бъдат дефинирани като "безогледно насилие", както и да са налице данни по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ за "основателни опасения за преследване"; не е заявено от страна на молителя, че се е занимавал с политическа обществена дейност, която да е довела до целенасочени и повтарящи се действия спрямо него от страна на държавата или въоръжени организации; не е бил задържан, арестуван или съден; не е навел твърдения, че след като е напуснал страната са настъпили събития, които водят до опасения за преследването му от актуалните управляващи в С.. Заклучено е, че чужденецът не посочва заплаха за своя живот и здраве, свързани с негови лични обстоятелства като раса, религия, етнос, политическо мнение и соц. група. Посочени са и данни относно оценката на ситуацията, направена в Справка на дирекция "Международна дейност" на ДАБ на МС с вх.№ МД-02--606/18.11.2025г. относно действията ВКБООН по насърчаване на сирийските бежанци за завръщане в страната чрез получаване на транспортна, хуманитарна и логистична подкрепа. Посочва се, че не са установени и лични обстоятелства г-н А. да би станал специфична цел на насилия поради обстоятелства, свързани с работата му. Изтъкнати са съображения и относно кюрдския произход на молителя и непосредствен риск от насилствена мобилизация и произволни арести в страната от Сирийските демократични сили, като се посочва, че от наличната информация Сирийските демократични сили и Сирийският демократичен съвет се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство, което означава, че кюрдските сили се присъединяват към сирийската армия и не биха могли да набират самостоятелно мъже за казарма.

С тези мотиви не е допусната последваща молба вх. №КП--01-7958/13.11.2025г. на Х. Ш. А. до производство за предоставяне на международна закрила.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост,

както и допълнително ангажираните от жалбоподателя и отметника писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 7-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 2 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган – интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Между страните няма спор, а и от приложената по делото Заповед № РД05-286 от 13.04.2022г. се установява, че председателят на ДАБ по реда на чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ е определил конкретно К. Б. за Интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ. Следователно същият е имала компетентността да разгледа молбата за закрила.

Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане единствено ако последният е представил нови елементи и е изтъкнал факти, имащи причинно-следствено реално отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания казус при направения анализ на представените с последващата молба документи, съдът констатира, че те съдържат многобройна, но фрагментирана информация за страната на произход. От нея не може да се достигне до извода, че Х. Ш. А. в действителност е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

Няма спор, че цялостната обстановка по линия на сигурността в С. е нестабилна и перспективите за нейното подобряване не са изцяло положителни, но внимателният анализ на събраните данни не обосновава наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива

2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (заб.: с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната съответства на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на СЕС, е запазило своето значение.)

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

От публично достъпните данни се установява, че през месец януари 2026г. сирийското правителство и кюрдските Сирийски демократични сили са сключили споразумение, поставящо началото на примирие и интеграция на кюрдските райони и сили в структурите на държавата. С правителствен указ е постановено признание на кюрдския език, култура и празници, което е началото на търсена устойчивост и гарантиране на сигурността в северните и североизточните райони на страната, където живее това етническо малцинство.

Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части има спорадични сблъсъци и локални нарушения (в това число и в района на [населено място]) не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. В страната е даден ход на помирителни процеси, реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес. Регистрирани са случаи на насилие, но тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде

изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Отделно от горното, съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не се установяват данни за наличие на въоръжен конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население, поради безогледно насилие. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В конкретния случай, г-н Х. Ш. А. не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С. т.е. от данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото му положение го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Представените в хода на съдебното дирене извадки от общодостъпни източници също не дават възможност да се направи заключение, че ситуацията в държавата на произход на търсещия закрила, е такава, която да предполага наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС. Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното съдът намира за правилен извода на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, III отделение, IО-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ш. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 184Х/27.11.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната подадената от него последваща молба с вх. № КП-01-7958/13.11.2025 г. до производство за предоставяне на международна закрила.
Решението не подлежи на касационно обжалване.